

A l'Eucaristia d'avui resem amb les paraules del salm 144: «us beneiré, Déu meu, dia rere dia, lloaré per sempre el vostre nom. El Senyor és gran. No us canseu de lloar-lo, que la seva grandesa no té límits» (v. 2-3). La resposta del salm —«el Senyor és a prop dels qui l'invocuen» (v. 18)— entronca amb la frase inicial de la primera lectura: «cercau el Senyor ara que es deixa trobar, invocau-lo ara que és a prop» (Is 55,6).

En aquest punt, ja podem extreure una primera conclusió de la Litúrgia de la Paraula del dia d'avui: hem d'invocar el nostre Pare del Cel per tal de poder estar a prop seu.

La paràbola dels treballadors de la vinya, que hem escoltat a l'Evangeli (Mt 20,1-16), ens ajuda a comprendre millor quines característiques hauria de tenir aquesta invocació. Fixem-nos com el propietari de la vinya —o sigui: Nostre Senyor Jesucrist— surt fins a cinc vegades a llogar jornalers: «de bon matí», «a mig matí», «devers migdia», «a mitjan capvespre» i «una hora abans de la posta del sol». Ell no es cansa de venir-nos a cercar perquè —com hem recordat amb el salm avui— «la seva grandesa no té límits». Per tant, quan invoquem Déu, nosaltres també hem d'intentar imitar la seva constància: hem de beneir-lo «dia rere dia» i hem de lloar-lo «per sempre».

Heus aquí un propòsit ben interessant per al curs que aquests dies comença: esforçar-nos per a ésser més perseverants en la nostra oració, treballar perquè les nostres invocacions al Senyor no siguin com «l'herba que s'espiga i floreix, però al vespre es marceix i s'asseca» (Sl 89,6), sinó com l'arbre nascut del gra de mostassa, que té «unes branques tan grosses que els ocells del cel fan niu a la seva ombra» (Mc 4,32).

Des de molts segles ençà, l'Església catòlica ens ofereix un instrument perfecte per a fer realitat aquest propòsit: la Litúrgia de les Hores. Es tracta de les oracions amb què el Poble de Déu santifica els diversos moments del dia: el dematí, ofici de lectures i laudes; el migdia, l'hora intermèdia (tèrcia, sexta i nona); el capvespre, vespres; i la nit, completes. Cadascun d'aquests oficis divins té una estructura semblant: un himne, la salmòdia, la lectura bíblica i l'oració final. En el cas de les hores majors, també es resa un càntic evangèlic —per laudes, el *Benedictus* (Lc 1,68-79); i, per vespres, el *Magnificat* (Lc 1,46-55)—, s'eleven unes peticions i s'acaba amb el *parenostre*.

Els sacerdots i els religiosos tenen l'obligació de celebrar cada dia la Litúrgia de les Hores (cànons 276§2.3 i 663§3). Aquesta celebració té una rellevància particular a les comunitats de vida contemplativa, com acrediten des de fa segles el Monestir de Santa Clara (Ciutadella) i el Monestir de les Concepcionistes (Maó); i també —des de dates més recents— les Filles de la Sagrada Família dal Santuari de la Mare de Déu del Toro.

A més a més, com ens va indicar el Concili Vaticà II en la constitució *Sacrosanctum Concilium* (4 de desembre del 1963), els pastors d'ànimes han de procurar que «les hores principals, especialment les vespres, se celebrin comunitàriament a l'Església els diumenges i les festes més solemnes. Es recomana, així mateix, que els laics resin l'Ofici Diví o amb els sacerdots o reunits entre ells o inclús en privat» (epígraf 100).

Aquesta previsió del Concili té una aplicació admirable a la Parròquia de Sant Cristòfol des Migjorn Gran. Durant la dècada del 1980, el rector Josep Sastre va introduir cada dia l'oració de laudes unida a la celebració de la Santa Missa. La iniciativa va arrelar i avui per avui, més de quatre dècades després, la recitació comunitària de la Litúrgia de les Hores ha esdevingut un patrimoni espiritual d'incommensurable valor per a la comunitat parroquial i per a tot el poble. Sé que en altres parròquies de la Diòcesi de Menorca també se celebra amb assiduitat l'Ofici Diví, però he proposat l'exemple des Migjorn perquè —com comprendran els benivolguts lectors— és el que conec millor.

De camí cap a Jerusalem, un deixeble va dir a Jesús: «Senyor, ensenya'ns a pregar» (Lc 11,1). La Litúrgia de les Hores, nascuda del Llibre dels Salmos i enriquida per l'Església durant els segles, és la millor resposta que ha rebut mai aquesta petició. Tan de bo que aquest curs que ara comença serveixi perquè noves comunitats de la Diòcesi comencin a resar-la: «us beneiré, Déu meu, dia rere dia, lloaré per sempre el vostre nom».